

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 391.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998956416/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

gaarden overfor, som hedder »Zur Tanne«, dér stod en lille ung Pige fra Eisenach, som jeg har kjendt engang, — i det aabne Vindue. Og jeg vilde sige noget, men kunde ikke. Men Svalerne fløj derover og tilbage til mig igjen, ud og ind, frem og tilbage. Der gik saadan en sval Sommerluftning igjennem Huset, og igjennem mit Hjerte, for det stod helt aabent. Jeg troer, det er den saligste Stund, jeg har haft min Livstid, og jeg er ret som drukken af den endnu. Hvad om jeg skulde nu dø her i Eisleben, hvor jeg er født og døbt!»

»Er I født i Eisleben, Hr. Doktor?»

»Mine Forældre boede her et halvt Aar, før de flyttede til Mansfeld. Og da blev jeg født. — Men nu skal I gjøre een Ting for mig, Tilio; I har før været min Kudsk! — I skal tage og spænde for og kjøre mig over til Mansfeld. Jeg vil see det endnu en Gang, før jeg døer. Og jeg vil godt have jer med.»

»Ja, gjerne,« sagde Tilio. »Vejret er jo skjønt. Klar Frost.»

De rejste sig begge, — og Tilio bemærkede, at Doktor Luther stak en lille Ting til sig, der laa paa hans Bord. Det kunde ligne en lille mørk, blank Sten; Tilio vidste ikke, hvad det kunde være.

Han gik ud og fik fat paa et Kjøretoøj og holdt kort efter for Døren. — Doktor Luthers Vært, Byskriveren, vilde endelig tage med for at være til Hjælp, men Luther sagde, at han helst vilde være ene, og Tilio var Hjælp nok, — der var jo ikke mere end en Milsvej.

De kjørte over Helbra og Kloster-Mansfeld, og Doktor Luther sad stadig og takkede Gud — og det halvhøjt — fordi han dog fik det altsammen at see en Gang endnu — og i det skønne Vejr. Han syntes, det var næsten, ligesom han skulde ud og løbe paa Is igjen. — Da de kjørte langs Bækken, nedenfor Slotsbjærgtet i Mansfeld, bad Doktor Luther Tilio om at holde stille lidt.

»Ja, dér var det, Skiftingen han druknede,« sagde han og pegede.

»Hvad var det?» spurgte Tilio.

»Nej, det kjender I ikke. — Men see nu, hvor Solen skinner paa Slotsbjærgets Side. Ja — Nej, jeg har nok ikke ret langt igjen. Den Klippeside — den har jeg altid syntes